

denne saa lempelig, som det er skjønt foreneligt med Formaalet.

Til § 1.

Bestemmelsen i denne Paragraf behøver formentlig ingen nærmere Begyndelse. Næst at henviser til den Forbindelse, hvori den staar med § 34, skal der derfor her kun bemærkes, at den omhandlede Fabrikation kan fremtræde under forskjellige Former, saavel med Hensyn til det Materiale, der benyttes, som med Hensyn til det Fabrikat, der tilvirkes. I førstnævnte Henseende vil det Almindelige være, at det er Røesaften, som umiddelbart danner Materialet for Sukkertilvirkningen, men man har ogsaa Fabriker, som udvinde Sukker af den fra hin Tilvirkning tiloversblevne Malas (jfr. de nedenstaaende Bemærkninger til §§ 23 og 24), og i sidstnævnte Henseende kan Fabrikationen være indrettet enten saaledes, at den indskrænker sig til at frembringe det raa Sukker, der da fra de paagjældende Fabriker, Sukkerlojerierne, føres til de almindelige Sukkerraffinaderier for at undergives Raffinering der, eftersom de raa Røesukkere, som fornavnt, ikke ere egnede til at gaa umiddelbart over i Forbruget, eller saaledes at den selv forarbejder raffineret eller dermed lige staaende Sukker. Loven maa derfor have disse forskjellige Former for Die.

Til § 2.

Denne Paragraf opstiller de ovenfor begrundede Hovedregler, nemlig dels at Afgiften skal hvile paa og rette sig efter Udbyttet af det ved Fabrikationen vundne Sukker, dels at Afgiften skal stilles lige med Toldafgiften paa indført Sukker.

Da vor Toldtarif, saavel den nu gjældende som den, hvortil Forslag er forelagt Rigsdagen, imidlertid har flere Toldsatser for raat Sukker, fremkommer Spørgsmaal om, lige med hvilken af disse Satser det indenlandske Sukker da bør stilles. Efter de Forandringer, Loven af 28de Marts 1871 bevirkede i de indtil da gjældende Bestemmelser, skjelnes der for Tiden, ligesom i det ovennævnte Tarifforslag, for de raa Sukkeres Vedkommende mellem:

1) Sukkere (undtagen Musskovados-Sukkere) svarende til Amsterdammers-Standard-

prøve Nr. 15 og derover, men mørkere end Nr. 19,

2) Musskovados-Sukkere af Nr. 15 eller derover men mørkere end Nr. 19, og andre Sukkere over Nr. 9 men mørkere end Nr. 15,

3) Musskovados-Sukkere mørkere end Nr. 15, og andre Sukkere af Nr. 9 og derunder.

Da Røesukkere ere bestemte til Raffinering, kunne de kun sammenstilles med de Kolonialsukkere, der hovedsagelig anvendes hertil, og ikke med dem af disse, der umiddelbart gaa over i Forbruget, og sælig ikke med Musskovados-Sukkere, der paa Grund af deres store Sirupholdighed ved den seneste Lovforandring i Almindelighed bleve ansatte til en lavere Told end andre Sukkere. Uden videre at indordne de indenlandske Røesukkere under den foranstaaende Skala efter deres Farve, maa anses for ubensigtsmæssigt. Medens Farven nemlig nok for Kolonialsukkere kan være veiledende ved Ansættelsen af deres Værdi og i hvert Fald er det paa Verdensmarkedet antagne Skjælnemærke paa de bedre og ringere Sorter Sukker, saalænge man ikke har noget praktisk paalideligere, formenes Farven derimod ikke for Røesukkerets Vedkommende at afgive noget ligesaa brugbart Middel til at bedømme dets Sukkerholdighed og Værdi for Raffineringen. Vel har man andetsteds opstillet en sliq Klassificering ogsaa af de raa Røesukkere, men man skal ogsaa i Frankrig idetmindste forestaa at farve de mere storkrystalliserede raa Røesukkere paa Overfladen af de enkelte Krystaller ved Hjælp af Karamel, hvorved de faa en betydelig mørkere Farve og altsaa blive lavere beskattede; uden at deres Raffineringsværdi synderlig forandres. Til et paalideligt Resultat vilde man vel kunne komme ved en nøiagtig Undersøgelse af Sukkerholdigheden ved Polarisation, men denne Operation kræver et saa stort Kjenndskab til Brugten af vedkommende Instrumenter, et saa skarpt og øvet Øie og er overhovedet forbunden med saa mange Vanskeligheder, at denne Fremgangsmaade allerede af den Grund ikke bør vælges i Frankrig, hvor denne Methode en kort Tid blev anvendt, blev den, som ovenfor omtalt,